

„AL DEZE DINGEN ZIJN ZOO MOEDE,”

DOOR

ANNIE SALOMONS.

Dit is de weemoed van vervulde wenschen,
Dat zij ons eenzaam met ons zelve laten.
Wij jagen voort langs leege zielestraten,
Maar tevergeefs — er valt niets meer te wenschen.

Wij spanden alles op ons sterk begeeren,
Maar als de werkelijkheid dan is gekomen,
Staan wij verbijsterd van ons eigen droomen
En weten niet, hoe nu ons hart te keeren.

Want hunkring blijft de grondslag van ons wezen,
Een reikende onrust, die ons verder zweept.
Gezegend, wie in waarheid iets ontbreekt,
Hij kan nog hopen eenmaal te genezen.

Maar wien het gulle leven alles gaf,
Méer dan zijn zwakke handen kunnen dragen,
Hij gaat beschaamd door de overrijke dagen;
Wat valt hem nog te zoeken of te vragen,
Wien trof het lot met zulk een zoete straf?
O hart, dat slechts om te veel heil kunt klagen,
Waar vindt gij vrede, dan in 't vredig graf....
